

Wernke Bernát

Tamási Péternek

áradóba bontott
szárnyakkal, nyájasba
hancúroz valaki...
merengő mélységeket
elröppentve, a zsongó
esztergomi utcában –
szétöntözve dalait... mit
jó kedélyével kerget,
sokoldalú rengetegébe... s
majd valamikor eztán,
poroszkálása lenyugtán –
vászna előtt megáll... mikor
majd újra, az utca bokraira
habzik, sosem fakuló, patakzó
kiáltása, s látja lelke mélyén
máris, hogy teríti a kint
még arra járók, konduló
lázeit, ha majd képére
keringenek eddig süllyeteg
arcaik... izmosba jöveteltetve
őket... akik hajlékony lebbenettel
szaporázzák felé érkeztek... hát
persze, Thomas személyisége
jött a képre, kitöltve szögödrüket
végre, az ismeretlenbe tapogatózó
öröme... ó bocsánat, hogy is
mondtam, hát persze, hogy

Thomas... de polgári néven
Tamási Péterként fordult
anyakönyvébe... de ne csak
vele foglalkozunk, mert ma
ránk suhognak, összesen
hárman, arcunkra ragyogtató
sugárban... generációk
szálláshelye lett, ide gomolygásába
lépegetve
e terem... s, oly
sok itt a remek, hogy ma itt
elcsigázott nem lehet
senki sem...
feszülő tekintetünkkel,
bensőséggel tiszteljük, ki
már nem lehet itt... de lépett
helyére a harmadik, még
tarkábbá vitorlázta magát,
míg tanulmányozza
elődeit...
hát, akkor vezessük fel
szomjunkat, e délutáni
virradatba... és a falakat dúsított
– még szunnyatag ékületükben is –
láthatjuk
kéргеinkről
leperegő
hézagaink

Tamási Szabolcs: Árpád-házi Szent Erzsébet